

VASADI PÉTER

Szerelem

*Cziffra Györgyöt hallgatom,
mint buszonévesen pár
konyak mellett a kreol,
ferdén metszett szem-
nyílású Évámmal, anno,
a belvárosi Pipacsban.
Úgy ültünk, hogy lássuk
Cziffra két boszorkányos,
hosszú ujjú kezét, ahogy
futkároz a billentyűkön,
alig rajtuk, inkább fölöttük.
Liszt zongoraverseny-tornádója
átment, átcsordogált a
Szentimentális Utazásba.
Cziffra lekapta italát a
faragott kottaállványról,
fölbajtotta, intett a fejével:
menjetek táncolni! Szépek
vagytok; hunyorított.
Nevettünk, visszanevetett.
...Ott is táncoltunk, ahol
hangszer ugyan nem volt, de
minden hangzott: az éjszakai
Pünkösdfürdő megvilágított
füve, a virágágyak, himbálózó
hinták, alattuk a távolból
idehulló fények csipkézete,
a nagy medence, benne a víz,
a szürke Duna surrogó tömege.
Hévízen meg a kerek cement-
placcon, hol bokatörés után
nappal járnunk tanultunk. Este
tangólépésben közeledtünk
ama cinkos padhoz. A mienkhez.
Leültünk. Szerelem, mondtam
Évának... Mit csinálsz?, kérdezte.
...Mondom, szerelem! ...Mit
szerelsz? ...Segítség!, kiáltottam
az erdőnek. Madarak csaptak föl.
Téptem a bajamat. Erre elkezdett*

babotázni. Most az övét téptem.
Állj, már-már súgta. Ártatlanul:
Tudom én jól, mi bajod van...
Fömlált, s szemérmesen vont a le-
tangáját. Megnyílt combbal
beleült az ölembe. Szép arca
nyakamba simult. A csillagos
ég alatt egyedül voltunk.
Micsoda pirkadatot láttunk
a mély tó fölgomolygó gőz-
oszlopai közt. Lassan, de
azért szambázva billegtünk
baza a megürült műúton,
aludni a Panorámába.
Fáknak nézi az embereket,
s nem hall zajokat, aki boldog.

A szerelem örök

Az Egyetlen szerelemből nő ki
minden szerelem; kettőnké is.
Másként hogyan? Én találtam
ki magamnak? S mi több,
magunknak?
Ha nincs bit, nincs szerelem.
Ha nincs szerelem, nincs élet.
Sóltan, keserű, hamar elpenészedő,
motoros unalom lesz az egész.
Ha nincs élet, úgy van mégis,
hogy elszántan tombol
falmelléki látszata ellen, az meg
védekezik foggal-körömmel, beveti
a hazugságait is, mik, mint rák
a bőr alatt, szétterjengnek.
A megromlott élet önmaga ellen
fordul. Túlszínezett, nehézkesen,
de gyűlöl, szétmarja épségét, s
lesüllyed tarka iszapjába; ott
vegetál. Ami még él, bár fogy
élete, nem a léte, meg-
mutatja magát, muszáj, muszáj.
Összeszorítja a száját, mégis
elhangzik. Egyet se mozdul,

*mégis mozgásra bírja a többit.
Az én Szerelmem Imposztor;
mintha fölöttébb szigorú
volna, pedig csak Gyermek.
Sőt, Csecsemő; félig ember,
félig fehérsárga szülte
az Erdőkön Túli Hegyekben;
Lélek. Az én Szerelmem tud
énekelni, s mindenkit erre
tanít. Azt is, akinek, mint
üres fazék, érintésre kong
a feje. Az én Szerelmem
tisztá zene. Verbunkos meg
világzene is. Tőle, benne,
belőle élnek a klasszikusok.
Meg a tudósok. Csak az ő
muzsikájuk, mint elegáns, hosszú
kabát a csontgombjait, kívül
hordja a titkát, a számsorokat,
őstapasztalatát a valóságnak.
Hatalmas zenekart vezényel a Csönd,
ők meg szakadásig figyelnek,
mérnek, fölbontanak, illesztenek
össze újra, s ami volt, már más,
mint azelőtt.*

*

*Az én Szerelmem csurom vérben is
szerelem. Maga akart Szent
Sebesültként maradni velünk.
Kell neki, kell baldokolnia,
hogy élhessünk, szégyenünkben
is kifényesedve egymás ölelésétől.
Elég, ha nézhetem őt. Halljam,
ahogy hegedűhúrokként pengeti
a szavakat, szavainkat.
Az én Szerelmem Hűséges szerető.
Igen az. Szerető.*